

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **L. H. Ch.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2020, č. j. KRPU-23952-27/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 41 A 4/2020 - 42,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobu proti citovanému rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl. Krajský soud odmítl jedinou námitku žalobce, podle níž nebyla žalovaná oprávněna žalobce zajistit za účelem správního vyhoštění, neboť byl v minulosti žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu. Krajský soud po prozkoumání obsahu spisu dospěl

k závěru, že žalovaná řádně provedla lustraci v systému EURODAC, v níž nebyly nalezeny otisky prstů, které by se shodovaly s otisky žalobce, a neměla tedy pochyby o tom, že by žalobce někdy v minulosti o mezinárodní ochranu v některém z členských států Evropské unie požádal. Bylo dále zjevné, že žalobce pobýval na území Německa v období od 30. 11. 2010 do 24. 7. 2014 na základě pobytového oprávnění za účelem strpení (Duldung) a nebyl tedy poživitelem mezinárodní ochrany či žadatelem o tuto ochranu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval již v žalobě uplatněnou námitku, podle níž v Německu disponoval statusem držitele mezinárodní ochrany, a žalovaná tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nereflektovala. Uvedl, že pokud existují indicie svědčící o tom, že zajišťovaný cizinec vůbec nemusí spadat do kategorie osob, u nichž je možné uvažovat o realizaci zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze v žádném případě tolerovat, pokud se žalovaná těmto otázkám alespoň základně nevěnuje. Krajský soud podle žalobce vypořádal žalobní námitky nedostatečně, resp. mimoběžně. Stěžovatel k posouzení otázky odkázal na čl. 24 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Konstatoval, že zajištění cizince tedy musí reflektovat eventuální azylovou historii cizince. Nedostatek napadeného rozhodnutí nemohl napravit ani krajský soud.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že stěžovatel byl do České republiky předán německými orgány v rámci readmisní dohody mezi oběma státy. Ověřením stěžovatelem předloženého dokladu při kontrole na německém území bylo zjištěno, že se nejedná o osobu, která kopii předložila. Lustrací v evidenci byl německou policií ztotožněn jako Ch. L. H., který měl povolený pobyt na území Německa od 30. 11. 2010 do 24. 7. 2014. Konstatovala, že samotné předání stěžovatele v rámci readmisní dohody jednoznačně vyloučilo případnou možnost postupu podle nařízení Dublin III, neboť toto by mělo jednoznačně přednost. Žalovaná poukázala na to, že stěžovatel měl v Německu oprávnění k pobytu na základě jeho nezletilosti; jeho pobytové oprávnění skončilo dnem jeho zletilosti. Stěžovatel o žádné jiné pobytové oprávnění v Německu nepožádal, ale naopak se nelegálně skrýval. Žalovaná konstatovala, že všem žadatelům o mezinárodní ochranu jsou odebrány otisky prstů a jsou uchovány v databázi EURODAC. Otisky stěžovatele byly srovnány jak s národními databázemi otisků prstů v Německu, tak v České republice a současně také v systému EURODAC; shoda byla nalezena pouze v německé národní databázi, podle níž byl stěžovatel ztotožněn. Samotné tvrzení stěžovatele o skutečnosti, že požádal v Německu o azyl, nezakládá žalované povinnost

pokračování

postupovat podle nařízení Dublin III, pokud takovýto postup byl předchozím řízením vyloučen.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil shodnou námitku jako v žalobě. Poukazoval na to, že se žalovaná měla zabývat také otázkou toho, že na území Německa pobýval na základě udělené mezinárodní ochrany. Stěžovatel pak konstatoval, že tento nedostatek napadeného rozhodnutí odstranil až krajský soud, který otázku posoudil; takový postup však podle stěžovatele nebyl přípustný.

[9] Krajský soud shrnul obsah správního spisu; stěžovatel byl dne 31. 1. 2020 spolu s dalšími cizinci kontrolován v autobusu Flixbus po překročení státní hranice z České republiky do Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá žádný doklad totožnosti. Německá policie v cizineckém systému zjistila, že stěžovatel do Německa přicestoval dne 30. 11. 2010 a až do 24. 7. 2014 byl držitelem tzv. Duldung (obdoba českého víza za účelem strpění). Od té doby se zdržoval v schengenském prostoru nelegálně za použití kopie dokladu totožnosti a povolení k pobytu jiné osoby. Stěžovatel byl na základě readmisní dohody převzat Policií České republiky dne 1. 2. 2020. Z úředního záznamu o podání vysvětlení pak vyplynulo, že stěžovatel vycestoval z Vietnamu ve svých čtrnácti letech za pomoci převaděče; v Německu chtěl najít svého otce, ale to se mu nepovedlo. Po příjezdu požádal o azyl a začal chodit do školy. Až do svých osmnácti let bydlel v táboře v Berlíně, poté dostal příkaz opustit území Německa, což neučinil, ale zdržoval se v Německu u svých známých. K dotazu, zda v Evropské unii žádal o azyl, uvedl, že tak učinil v Německu, ale azyl mu už skončil.

[10] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že žalovaná neměla povinnost zabývat se otázkou stěžovatelovy azylové minulosti, neboť v průběhu správního řízení nezjistila žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by se na stěžovatele mohlo vztahovat nařízení Dublin III. Jedinou indicíí svědčící o této skutečnosti mohla být výpověď stěžovatele, která se však žádným způsobem neprokázala. Žalovaná řádně provedla lustraci databáze EUODAC, v níž nebyly nalezeny otisky prstů, které by se shodovaly s otisky stěžovatele. Databáze EUODAC má přitom sloužit k jednoznačné identifikaci žadatelů o azyl, neboť jsou všem žadatelům starším 14 let odebírány otisky prstů; do této kategorie spadal také stěžovatel v nyní projednávané věci. Tento krok má zajistit pomoc při určování členského státu, který je příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti. V projednávané věci však žádná shoda (jak je již shora uvedeno) zjištěna nebyla. Žalovaná tedy z uvedené databáze bez pochyby zjistila, že stěžovatel nebyl veden jako osoba, která v minulosti požádala o mezinárodní ochranu v některém z členských států Evropské unie.

[11] Ze spisu bylo naopak zřejmé, že stěžovatel pobýval na území Německa na základě obdoby víza za účelem strpění (Duldung) a nikoliv na základě udělení některé z forem mezinárodní ochrany, případně žadatelství o tuto ochranu. Krajský soud pak správně konstatoval, že tomu odpovídal také postup německé policie, která stěžovatele podle readmisní dohody předala žalované. Pokud by byl stěžovatel žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, pak by se přednostně uplatnil postup podle nařízení Dublin III a německé orgány by stěžovatele na základě readmisní dohody do České republiky nepřemístily. Nejvyšší správní soud pak souhlasí s krajským soudem v tom, že další indicíí svědčící o nesprávném tvrzení stěžovatele je, že podle stěžovatele jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu skončilo v den jeho osmnáctých narozenin (stěžovatel se pak ukrýval u svých známých); institut mezinárodní ochrany však není nijak závislý na věku žadatele.

[12] Pro shora uvedené je zjevné, že žalované nevznikla povinnost se blíže zabývat otázkou stěžovatelovy azylové historie, neboť jí nevznikla pochybnost o tom, že stěžovatel žadatelem o mezinárodní ochranu (případně poživatelem mezinárodní ochrany) nebyl. Krajský soud pak pro úplnost na podstatné znaky, jež žalovanou k tomuto závěru vedly, zcela správně odkázal. Ani krajský soud proto nepochybil, pokud postupoval, jak je již shora uvedeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 17. 2. 2020, č. j. 41 A 4/2020 - 20, ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu